

JESS ØRNSBO

8 digte

Kigger

De har spændt et sejl ud
for vinduet
de andre kalder det for
himmel
et uvasket sejl
der slår sig mellem skyernes sprosser
et sejl i alle retninger
lidt forrevet dag
næste morgen er det der igen
naboen og alle de andre
mistænksomheder
siger det tørrer aldrig
det bliver heller aldrig helt genkendeligt
det kan ikke holde
på farverne
derfor kommer det igen
og igen
mildt belærende om sit
eget fravær

Fraværende

Følelser kan ikke aflæses direkte
på tapetet
sagde professoren

Men ellers var alt roligt
blomsterne sad velbehageligt i deres stole
nogle cykler kørte rundt
oppe ved tavlen
i en ellers noget sen pubertet

Helt udenfor
klods op ad træernes forstoppelse
stod postkasserne på række
og producerede glemsel
Nogle enkelte fejltagelsesdamer gik rundt
og så bestemt på hinanden
men ellers ...

Når østenvinden blæser
husker jeg intet
kom professoren til at sige
Så kom stormen og viskede hans
ansigt ud

Til sidst så udelukkende nogle skeer
på vandring efter føde
og så ellers blot denne vilde lyd
af støvletramp
fra alle de fraværende

Poesien

De umælendes gud
kaffemaskinernes mester
den store pause efter jordskælvet
det pludselige lys
i en døende hests øjne
alt er der

de lysende depressioner
glæden der springer i sit reagensglas
sommerens store sovelyd
under træer
en gammel vagabond trækker sin
lugt ind i stuen
og nogle minder kommer kravlende
på alle fire

En vogn kører bort
og alt bliver nærværende

Samtidighed

En mærkelig forståelse hersker
snart mellem de døde

Gravstenene viser sig at være
dagbogsnotater

Hvalen drømmer om det spæk
der groede på den
engang

Moderen lægger dynen om barnet
præsten trækker lagenet
op om den afdøde

Andre begynder helt forfra

Edith Piaf fødes klokken tre om morgenen
på en politikappe
i Rue de Belleville
og begynder straks at synge

Skyerne klæber til himlen
fiskene sidder fast
i vandet

Ansigter som malede cykelstel
en gammel mand åbner uforvarende bukserne
og bænkebiderne kryber straks
ud

Og ellers bare mennesker glidende
som i vaseline
unge mænd med løbelår haster forbi
i minihverdagen
glemslen flyder i gaderne
som gammelt papir
en hund tisser intenst på sin herre
og byen blot
et stort sammenhængende selvmord

Edith Piaf synger bare videre

Besøg
En folkelig fortælling

Den nat min mormor døde
Der kom en kold brise fra væggen
Jeg var nødt til at vågne
Mit hår blæste væk
fra mig
Nogen skulle åbenbart ud at rejse
Det hjalp ikke jeg blev ved
med at sige farvel

Selv efter begravelsen
blev hun ved med at komme til mig
Hun havde sin duft med sig
og et par gamle
lommelørklæder
Hun var begyndt at stamme
men kunne som sædvanligt ikke
udstå præster
Jeg fortalte hende hun var død
det forbavsede hende
Vejret huede hende ikke
så til sidst holdt hun op med
at komme

Kvantespring

Alting handler om forvandling
Fra ingenting til kaos
og fra kaos til ingenting

Fra myredronning til
præriehest
fra skoledreng til minister for den
offentlige bevidsthed
altid det samme der blot
har skiftet køn

Fra sparebøsse til
galeanstalt
fra verdensmester til besætter
af hospitalsseng
Kun lagenerne bevarer lige-
vægten

Alt hvad vi genkender er det
der blev væk i fjor
Barnet bliver kørt ned af sit legetøjstog
men dødsattesten siger
bommesieslag

Fra rustning til bikini
fra skosvælte til
tandlæge
vejen frem og tilbage er aldrig
lige lang

Fra alt det mellem linierne til
mindets cement

Fra kærlighed til fugtigt
revolverskud
fra badedage til rullestol
fra åbent hav til
synkebesvær
fra forårsenge til
herbarium
evigt ejes kun det tabte

En god dag

Her går det godt
sikker sylte omvendt spæk
jeg ser ud
gennem de møre vinduer
spjæt
de kronede tidsler
al denne salat der vokser på taget
endnu kører ambulancerne
efter de andre
men snart bliver her tomt
spjæt
åh sjappersko og let formuldet eftermiddag
naboen med sine snyderøjne
godt det ikke er noget fodbordel
detteher
med flæskesteg i håret
og smilets fødselsdag med våde sløjfer
ingen pædagogik her
mellem levende og afdøde
spjæt
og pubertetskunder ingen adgang
kun nogle natkjoler
der snart vil blive efterlyst i Vejle
samt en forbiikørende potteplante
for nemlig her
sikker sylte omvendt spæk
spjæt

Du stadt meiner träume. Til roskildefestivalen

Man bombarderer byen
fra luften
med døde heste
skåret til i faldhøjde
stuepiger går ellers
og fejer i gaderne med små gyldne
riskoste
Store skilte i vinduerne beskrev
begivenhederne
og temperaturen steg en smule
Et optog af små forsmåede funktionærer
med hjemmebagte lune brød
var ved at blive ramt
af de flyvende heste
..... da kom han Hirihiri
den berømte Hiri
med alle jernbanestationernes under-
jordiske velsignelse
Der sad stadig kødrester under neglene
og i hans hår
(egentlig et fuglebur grønt)
sad små hunde og gøede
på alle tungemål
Flyvende heste slog ned og sprængte
springvandene og alle de ydre
cisterner
med Hiri den store Hiri
alle forærede ham deres læber og
løse hår
uspiselige småbørn sad fast
mellem hans tæer
guitarene fødte det ene uhyre
efter det andet
brændende heste hamrede på trommerne
hans nøgenhed blændede selv
de bagerste hjerner
luften blev skoldet af hans læber
og ingen navlestreng kunne mere
holde mængden på plads
oh Hirhirihum
midt i din blæsende
dødelige rock

